

rat til at give dem støtte, hvis de bliver udsat for tvang.

Så hvis vi skal være venlige over for det her forslag, kan vi sige pænt, at så er det måske lidt naivt, men vi kan faktisk godt ærgre os gevaldigt over, at man vil bruge 12 mio. kr. om året til et vanvittigt bureaukrati.

Jeg tror faktisk, at hvis vi vil rede unge fra tvang, så kunne vi bruge de 12 mio. kr. på en langt bedre måde, langt mere effektiv måde, for det er klart, at vi skal komme tvangen til livs, og at vi skal hjælpe de unge. Men at bruge 12 mio. kr. på den her måde er for os at se på ingen måde effektivt.

Men hvis vi skal tage forslaget alvorligt – og det skal vi jo også – så synes jeg, det er et ganske stort problem, at man nu begynder at anvende helt nye retsprincipper. Det burde faktisk være en god dansk tradition både i administration og i domstole, at man dømmes ud fra en sikker viden. Det har hidtil været gældende i lovgivningen, at man skulle kunne bevise, at man ved, at det er tvang.

Nu laver man en regel, hvor man faktisk kan afvise det, uden at man ved, om der er tale om tvang, bare alene på tvivl. Blot en lille mistanke er nok til, at embedsmændene skal afvise.

Og så kan man så spørge: Hvem vil denne her usikkerhed ramme? Jamen den vil helt givet ramme de kulturer, hvor der er tradition for arrangerede ægteskaber. Her skal der ikke siges meget under sådan et forhold, før der bliver en lille smule tvivl, og så skal det afvises.

Altså den retssikkerhed og de principper, man fastsætter her, er ikke neutrale, de er kraftigt diskriminerende. Man kan blot tænke omvendt: Hvor store chancer ville der være, hvis nu en ung mand med danske forældre ville gifte sig med en lyshåret amerikaner med blå øjne i Solvang? De ville ikke blive udsat for tvivl, de ville slippe let igennem.

Jeg synes også, at vi faktisk sætter embedsmænd i en ganske umulig situation. Jeg synes faktisk, det er lidt uanstændigt, at vi som lovgivere beder embedsmænd om at foretage nogle vurderinger, som er kolossalt svære at foretage og på et meget løst grundlag. Det gælder spørgsmålet om tvang, men det gælder også om den anden regel, om tilknytning til Danmark.

Hvordan skal man operationalisere og gøre det helt klart, at der er en større tilknytning til Danmark end til oprindelseslandet? Det er nogle ganske svære vurderinger, som embedsmænd skal sidde med, og som kan blive nogle

skønspprincipper, som vi ikke burde have i Danmark.

Vi synes heller ikke, det er rigtigt at sige, at man kun kan blive familiesammenført i Danmark, hvis man rent faktisk har været her i 6 år, for det er jo det, der er tilfældet. Man skal faktisk have været her i 6 år, hvis man som udlænding skal have mulighed for at blive familiesammenført, og det synes vi egentlig er ganske lang tid, hvis man nu gerne vil giftes med en, der ikke bor i Danmark. Det må for os at se gerne være et retskrav.

Vi har også problemer med, at der kræves bolig, forinden man kan blive familiesammenført. Vi synes egentlig, det burde være en ret, at man kan stifte familie. Vi kan nære stor bekymring for, hvilke konsekvenser det kan have. Det bliver sagt flere gange, at det her ikke er stramninger. Det er det her ikke i sig selv måske, men når vi ser på den boligpolitik, der er ført, og den debat, vi har haft her, også i formiddag om de regler, der er for boliger og tildeling af boliger og muligheder for at få boliger, så vil det her ganske givet blive en stor hindring for, at man faktisk kan få lov til at stifte familie i Danmark.

Vi ser lovforslaget også have et meget særligt forhold til menneskerettighederne. Tager vi lovtæksten, står der i bemærkningerne sort på hvidt skrevet i lovtæksten, at man faktisk overtræder menneskerettighederne. Det retter man så op på ved at skrive i bemærkningerne, at loven skal administreres, så menneskerettighederne bliver overholdt.

Det er da en mærkelig måde at overholde menneskerettighederne på: at lave en lov, som faktisk ikke overholder menneskerettighederne, men hvor det overlades til administrationen at vurdere, om menneskerettighederne er overholdt. Jeg kunne egentlig godt forestille mig, hvad Europas statsministre ville have sagt, hvis det var den østrigske regering, der havde lavet det her forslag. Så var man kommet efter den.

Så med de bemærkninger skulle det være klart, at vi i SF ikke kan støtte lovforslaget og heller ikke B 72 og B 73.

Vi synes også, det er meget bekymrende, at vi har en regering, der faktisk er så skizofren med hensyn til den udfordring, der faktisk ligger i at få mange forskellige nye kulturer til at fungere i Danmark.

På den ene side – og det anerkender vi – har man et program for at lave integration, og det gør man af et ærligt hjerte og med mange gode